

Charles den Tex
VERDWIJNING

Klikketik-tik-tik

Het is halftwaalf 's ochtends.
Marja vouwt een hemd.
En kijkt om zich heen.
Even staat ze op haar tenen.
Zo kan ze over de kledingrekken kijken.
Die rekken zijn eigenlijk te hoog.
Of zij is te klein, dat kan ook.
Ze ziet niemand. Vreemd.

Ze heeft iemand gehoord.
Nog geen twee minuten geleden.
Dat weet ze zeker.
Ze was aan het opruimen.
En opeens hoorde ze hakken in het gangpad.
En het getik van hangertjes.
Dat hoor je wanneer iemand met zijn handen aan
de stof voelt.
Klikketik-tik-tik.

Marja werkt op de afdeling Damesmode van het
grote warenhuis.
Al jaren.
Ze kent elk plekje van de verdieping.
Alle vreemde hoeken.
Vanuit het punt waar ze staat, ziet ze het midden
van de afdeling.

En de hoek met de nieuwe casual collectie.
De sportieve kleding.

Ze roept Naomi.

Haar collega op de afdeling.

Maar Naomi helpt een klant.

De klant kan niet kiezen.

Tussen een zwart jasje met paarse voering.

En een groen jasje met oranje voering.

Marja doet een stap opzij en kijkt.

De klant bij Naomi draagt laarzen met platte hakken.

Dit is niet de vrouw die ze heeft gehoord.

Dat weet ze heel zeker.

Een platte hak klinkt anders.

Marja heeft een hak gehoord van wel zes centimeter.

‘Heb jij hier iemand gezien?’, vraagt Marja aan Naomi.

Maar Naomi is alweer druk bezig met de klant.

Marja loopt snel door het gangpad.

Naar de tweede vleugel.

Ze wil zeker weten dat niemand er met spullen vandoor gaat.

Mensen jatten alles, als ze de kans krijgen.

Ze moet dus blijven opletten.

Marja loopt terug.
Naar de achterkant van het warenhuis.
Er zijn twee vrouwen en drie meiden.
Ze hebben hun armen vol kleding.
Maar de vrouw die ze zoekt, is nergens te zien.

De tas

Plotseling hoort Marja een geluid.
Een meter of tien terug staat een man.
Hij is langer dan Marja.
Ouder ook. Eind vijftig, denkt ze.
Hij heeft donker stekeltjeshaar.
En een scherp gezicht.
Hij draagt een mooi pak, donkerblauw.
Hij heeft iets bekends.
Is het zijn haar? Of zijn neus?
Iets.

Naast zijn voeten staat een grote boodschappentas.
Een zwarte, met stevige hengsels.
Een tas waar je een man niet snel mee ziet lopen.
Niet op straat en niet in een winkel.

Maar deze man staat er mee op de afdeling
Ondergoed.
Meteen denkt Marja aan diefstal.
Waarom weet ze niet.
Het is misschien zo'n soort dag.
Zo'n dag dat mensen anders doen dan normaal.
Dat kan heel leuk zijn.
Maar vaak moet je dan wel extra opletten.
Zoals nu.
De man heeft een blauwe, zijden bh in zijn handen.

Hij houdt de bh omhoog.
Zo kan hij de vorm en de kleur beter zien.
Wil de man de bh stelen?
Meenemen in de tas?
Marja loopt naar hem toe.

De man heeft de blauwe bh nu in zijn linkerhand.
In zijn rechterhand houdt hij een goudkleurige bh vast.

De tas staat op de grond. Tussen hen in.
'Kan ik u helpen?', vraagt Marja.
'Ik zie dat u niet weet welke u moet kiezen?'
'Ja ... eh ... ik ...', zegt de man.
'U heeft ook twee verschillende modellen', zegt Marja.
'Kijk, de blauwe is met beugel.
En deze gouden bh is zonder beugel.'

De man kijkt haar aan.
'O, is dat het', zegt hij.
'Het is voor mijn vrouw.'
Hij kijkt alsof hij voor het eerst damesondergoed in zijn handen heeft.

Marja pakt nog een model voor hem.
'Dit is een rode bh, zonder beugel.
Ook van zijde, heel zacht.'
Voorzichtig neemt de man de bh van haar aan.

'En ondertussen doet u wat boodschappen?',
vraagt Marja.

Het is eruit voor ze het weet.

'Ik? Hoezo?'

'Dat denk ik', zegt Marja.

Ze wijst op de tas.

De man kijkt haar met grote ogen aan.

Hij twijfelt.

'Die is niet van mij', zegt hij dan.

Marja schrikt.

Een tas die van niemand is ...

Midden op de afdeling ...

Hier worden ze vaak voor gewaarschuwd.

In zo'n tas kan een bom zitten.

In een druk warenhuis moet je altijd oppassen voor
aanslagen.

Want daar lopen honderden mensen rond.

Maar tot vandaag was zo'n tas alleen maar een
voorbeeld geweest.

Een voorbeeld in de cursus die ze ooit heeft
gevolgd.

Maar nu staat ze hier.

Naast een tas die door iemand is achtergelaten.

Een tas die niet opvalt.

Marja slikt.

Dit is zo'n dag. Nu weet ze het zeker.

Niks bijzonders

‘Is die tas niet van u?’, vraagt ze aan de man.

‘Nee.’

De man schudt zijn hoofd.

‘Dat ding stond hier al.’

Marja legt haar hand op de arm van de man.

Ze trekt hem met zich mee, rustig.

Twee, drie passen achteruit.

Weg van de plek waar ze staan.

Maar de man wil niet mee.

In zijn handen heeft hij nog steeds de drie bh’s.

Een rode, een blauwe en een goudkleurige.

‘Mee’, zegt Marja. ‘Nu! Hoe verder wij van die tas af zijn, hoe beter het is.’

‘Maar er zit helemaal niets in’, zegt de man.

‘Hoezo, niets?’, vraagt Marja.

Ze kijkt naar de tas die nu eenzaam tussen de schappen staat.

‘Nou ja, sinaasappels.

Een fles frisdrank.

Een make-uptasje.

En nog wat andere dingen’, zegt de man.

‘Niks bijzonders.’

‘U heeft er dus ingekeken?’, vraagt Marja.

Hij knikt.

'Ja, natuurlijk.

Ik kijk altijd in dingen die zomaar ergens staan.

Je weet nooit wat je vindt.'

Hij lacht en geeft haar twee van de drie bh's.

De rode bh houdt hij omhoog.

'Deze neem ik', zegt hij.

'Waar kan ik betalen?'

Marja wijst naar de kassa's.

'Sorry', zegt ze.

'Ik dacht ...'

'Geeft niet', zegt hij.

'En bedankt. Dit is wat ik zocht.'

Marja kijkt de man na.

Ze moet lachen.

Alle spanning is nergens voor nodig geweest.

De tas was gewoon een tas, meer niet.

Ze kijkt in de tas.

Het is precies zoals de man heeft gezegd.

Alleen zijn de sinaasappels mandarijnen.

En de frisdrank is een flesje mineraalwater.

Halfleeg.

Verder ziet ze een agenda.

Sleutels, een pakje papieren zakdoekjes.

En nog wat losse spullen.

Geen lunch

Opeens voelt Marja een hand op haar schouder.

Ze schrikt.

‘Het is pauze, ga je mee?’, vraagt Naomi.

‘Hennie en Chantal gaan later.’

‘Zo meteen’, zegt Marja.

‘Ik heb hier eerst nog ...’

Ja, wat heeft ze eigenlijk?

Een tas, waarschijnlijk van een vrouw.

Maar waar is die vrouw?

Marja kijkt om zich heen.

‘Ze kan nooit ver weg zijn’, zegt ze.

‘Een vrouw laat toch niet zomaar haar spullen staan?’

Naomi geeft geen antwoord.

Ze kijkt naar haar nagels.

Ze verveelt zich.

Ze wil weg, lunchen.

Ook al eet ze bijna niets.

‘Wat maakt jou dat uit?’, zegt Naomi.

‘Laat dat ding staan, we zijn zo terug.’

‘Noom, ik kan die tas toch niet midden in de winkel laten staan?’

Marja pakt de tas en loopt over de afdeling.

Naomi komt langzaam achter haar aan.

'Kom op Mar, geef de tas dan aan Karin bij de kassa.

Dan gaan wij even eten.

Staat de tas er over een halfuur nog?

Dan heb je nog tijd genoeg om te zoeken.'

Het klinkt logisch wat Naomi zegt.

Maar Marja wil het niet.

Ze kan niet.

Er ligt een berg artikelen.

Die moeten nog gevouwen worden.

Ze heeft die ochtend nog nergens tijd voor gehad.

'Nee', zegt ze.

'Ga jij maar met Chantal.

Dan kom ik later wel met Hennie. Oké?

En stuur Ronald even hierheen.'

Ze draait zich om.

De tas in haar hand.

'Heb je al in de pashokjes gekeken?', vraagt Naomi achter haar rug.

'Goed idee', zegt ze.

Marja geeft de tas af bij de kassa.

Ze loopt snel naar de andere kant van de afdeling.

Naar de pashokjes.